

Kakšne otroke ima rada Marija?

III. Nekaj posebnega je to, kar se gostokrat opazuje pri najboljših materah, da namreč kaj rade slišijo, ako se jim reče, da so jim njih otroci **zelo podobni** po obrazu, pa tudi po vedenju. Saj tudi dobre matere rade same pristavljajo, kadar kaj opominjajo svoje otroke: „Ko sem bila jaz tolika, kakor si ti zdaj, ko sem bila jaz v tvojih letih, sem se vse bolj prizadevala, sem bila bolj pridna, kakor pa si ti . . . Oj, kako je bilo lepo, ko sem še hodila v šolo, ko smo se pripravljale za prvo sv. obhajilo“ itd. Celo obleko napravljajo otrokom tako, kakršno same rade nosijo, ali kakršna jim je bila v mladih letih posebno všeč.

Tu smo zopet zasledili novo znamenje, po katerem spoznava Marija svoje ljubljene otroke. Najbolj so ji namreč všeč oni, ki jo **posnemajo** ter se trudijo, da bi ji bili čedalje **podobni**, oni, ki si resno prizadevajo pridobivati si enakih čednosti, kakršne se leskečejo pri Mariji, najsvetejši Materi božji. Da, čim bolj bo naše srce podobno Marijinemu presv. Srcu, tem bolj se ji bomo prikupili, tem bolj nas bo ljubilo njeno materino Srce.

Enaki ji seveda nikdar ne bomo mogli biti; a nikdar bi tudi ne zaslužili častnega imena „Marijini otroci“, ko bi se ne trudili, da ji bodemo vsaj čedalje bolj podobni. V čem naj ji bodemo podobni, tega vam seveda v kratkem ne morem opisati in dopovedati, zakaj ponavljati bi moral vse veličastne govore in spise, s katerimi so učeni in sveti možje proslavljali in še proslavljajo Devico Marijo. Omenim samo eno reč, namreč: Marija je bila ves čas svojega zemeljskega življenja, prav povsod, koder je hodila, kjer je bivala — brezmadežni vzor vseh dušnih lepotij! Nikdar ni omadeževal njenega prelepega Srca noben madež najmanjšega greha; obratno pa se je odlikovala po vseh čednostih, ki si jih je pridobila v oni najvišji meri, ki je še mogoča pri ustvarjenem bitju. Marije si ne morete nikoli misliti dovolj lepe,

dovolj vzvišene in veličastne. Vse, kar so o njej povedali najslavnejši govorniki, vse, kar so o njej zapisali najodličnejši pisatelji, vse, kar so o njej pevali najizbornejši pesniki in pevci, vse, kar so nam hoteli in mogli lepega in krasnega pokazati o njej najboljši slikarji in kiparji: vse je še premalo; vsem tem preslavnim mojstrom moramo zaklicati: Še vse premalo ste jo proslavili! Po pravici se imenuje v lavretanskih litanijah „Virgo praedicanda“ — Devica, o kateri naj se pridiguje, katera naj se hvali in slavi vsepovsod, še vse bolj, kot se je moglo zgoditi do zdaj!

Torej je prva dolžnost vsakega Marijinega otroka vselej in povsod se ozirati na svojo nebeško vzornico, svojo prelepo Mater! Pri vseh svojih mislih, besedah in delih se skrbno vprašujte, kako bi bila moja nebeška Mati mislila, kaj želela, kako govorila, kako se vedla, ko bi bila na mojem mestu!

* * *

Iz otroških let slavnega cesarja **Ferdinanda II.** avstrijskega, se poroča ta-le ganljivi dogodek. Njegov domači učitelj mu je za god podaril malo zrcalo s krasnim okvirjem. Pobožni princ pa vzame skrivaj steklo iz lepega okvirja in vstavi na njegovo mesto podobo brezmadežnega spočetja presvete Device Marije. Ko ga čez nekaj časa domači učitelj vpraša po ogledalu, mu odgovori cesarski princ: „Tukaj-le je in kaže pravo podobo, po kateri se moramo ravnati!“

Pripoveduje se o **nekem mladeniču**, ki je imel plemenite želje v svojem srcu, da bi kot Marijin otrok pošteno preživel svoja leta, ki mu jih je Bog odločil na zemlji. Nekaj časa se je res tudi vzorno vedel, kakor se spodobi sinovom tako svete Matere. Postal pa je čedalje bolj mlačen; nič več se ni tako skrbno ogibal greha, nič več ni tako goreče molil in si prizadeval za čednostno življenje. Marijo je pa vendarle še častil, dasi bolj lenobno.

Nekoč je zopet molil prelepo Marijino molitev : O Marija, izkaži se mi mater — pokaži, da si moja mati! A Marija mu je odgovorila: „Izkaži se ti mojega sina! — pokaži prej ti, da si res moj sin, potlej hočem tudi jaz biti tvoja mati!“

Hvaležni pes.

Pepinov Mihec je šel sam po ozki, sneženi gazi iz šole domov.

Bilo je mraz, da je škripalo pod nogami. Mihec je tiščal tablico in abecednik pod pazduho, kajti roki je imel v žepu debele zimske suknje. Ušesa mu je skoro popolnoma pokrivala kosmata kapa, in tudi nos se mu skoraj ni videl izpod velikanskega pokrivala.

Stopal je hitro in oprezno.

Dasiravno je bil dobro napravljen, vendar so mu pri vsaki stopinji zašklepetali beli zobki med rdečimi ustnicami. Zeblo ga je, a povrh ga je mučil še glad.

Pa izvleče iz žepa kos črnega kruha, katerega so mu dali mati pred odhodom v šolo. S tresočo roko lomi kosce za koscem in ga nosi v usta.

Ravno odlomi precej velik založaj, kar ga iznenadi odnekod cviljenje, da mu roka obstane na mestu.

Ustavi se in ozre proti kraju, odkoder je prihajal glas.

Po sneženi stezi se je opotekaje se vlekel velik, star pes. Rep je imel stisnjen med zadnje noge, dlaka mu je bila zmršena, a gobec se mu je skoro dotikal tal; vohal je očitvidno za kako živaljo, kajti sledovi lakote so se mu poznali na suhem truplu.

Mihec spozna Lovčevega sultana, in ga prijazno pokliče k sebi.

Pes pospeši tek in se začne laskati dečku. Dolgo časa skače okrog njega in maha z repom. Ko pa zapazi v Mihčevi roki kruh, zacvili in se vzpne ob njem.